

نامه سردبیر: در سوگ دکتر قانع‌راد

تدوین و انتشار این شماره از فصلنامه که تصادفاً حاوی مقاله‌ای از مرحوم دکتر محمدامین قانع‌راد هم هست انصافاً کاری دردناک بود: دوست و همکاری که فارغ از فعالیت‌هایش در حوزه جامعه‌شناسی، در زمینه سیاست علم و فناوری و تحقیقات آن، معلمی صاحب سبک بود و علاوه بر چاپ کتب متعدد، سردبیری فصلنامه رهیافت و عضویت در هیأت تحریریه فصلنامه ما را نیز بر عهده داشت و انصافاً چه در تدوین مقالات و چه در معرفی داوران مرتبط، نقشی بسزا داشت.

روزی در یکی از جلسات هیأت تحریریه از یکی از مقالاتی که در فصلنامه چاپ کرده بود تشکر کردم و آن را از جمله بهترین مقالات عمر فصلنامه خواندم. با تواضع پذیرفت و گفت که معلوم می‌شود من مقالات بدی نمی‌نویسم!

هر چند که داغ او برای جامعه علمی ما سنگین است اما از حق نمی‌توان گذشت که آنچه در تشییع باشکوه پیکر او در دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران دیدیم بهترین تجلیل و تقدیر از یک دانشمند فارغ از پست و مسئولیت دولتی و حکومتی بود. اهل علم و ادب و هنر و سیاست و رسانه به طور شگفت‌انگیزی گرد هم آمده بودند. گمان نمی‌کنم چنین ترکیبی از سوگواران برای کسی که شهرت سیاسی نداشته و صرفاً اهل علم و قلم بوده جای دیگری دیده شده باشد. قدر آثار دکتر قانع‌راد لااقل بعد از مرگش شناخته شده است؛ پس چه باک از فقدان جسمش؟ مگر نه اینکه همه عمر را صرف این آثار کرده بود؟

به امید آنکه ما نیز مانند وی تا آخرین ساعات عمر تلاش کنیم و نهایتاً هم ایستاده بمیریم.

یادش گرامی باد.